

Кабінету Міністрів України. Технічний регламент, Вимоги, Критерії, Класифікація, Порядок, Заява, План, Заходи, Перелік від 02.10.2013 № 753 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/753-2013-%D0%BF#Text>

5. Ярош Н. Сучасний стан, проблеми стандартизації медичної допомоги та шляхи їх вирішення в умовах реформування системи охорони здоров'я України. Україна. Здоров'я нації. 2012. №1. С. 95-100.

6. Панасенко О., Книш Є. Якість, стандартизація та сертифікація ліків. Міністерство охорони здоров'я України Запорізький державний медичний університет Факультет післядипломної освіти. Запоріжжя. 2016. URL: <http://dspace.zsmu.edu.ua/bitstream/123456789/7929/1/%D0%9F%D0%90%D0%A6%20%D0%90%D0%A%D0%A4%20%D1%81%D0%B0%D0%BC.%D1%80%D0%BE%D0%B1.%202016%20%281%29.pdf>

ОСОБЛИВОСТІ ОБРАННЯ СУДІВ НА АДМІНІСТРАТИВНІ ПОСАДИ

Зубов Олександр Сергійович,
кандидат юридичних наук, здобувач
наукового ступеня доктор юридичних наук

Конвенція з прав людини зазначає, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом. Ще свого часу Аристотель зазначав, що у випадку тяжби звертаються до судді, адже іти до судді

– це прямувати до правосуддя, оскільки суддя хоче бути втіленням правосуддя, і саме тому шукають суддю, який стоїть посередині (між сторонами), де хто називає навіть суддів посередниками, вважаючи, що знайшовши посередника, знайдуть і правосуддя [1].

Конституція України гарантує кожному захист його прав та свобод, здійснення правосуддя тільки судами та незалежність суддів. Держава має забезпечити нормальну матеріально-технічну базу для нормального функціонування судів. Визначаючи хто може бути суддею в Україні, слід виходити із Закону «Про судоустрій і статус суддів», де зазначено, що суддею є громадянин України, який призначений суддею, займає штатну суддівську посаду в одному з судів України і здійснює правосуддя на професійній основі. Судді в Україні мають єдиний статус незалежно від місця суду в системі судоустрою чи адміністративної посади, яку суддя обіймає в суді [2]. На посаду судді може бути призначений громадянин України, не молодший тридцяти та не старший шістдесяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'ять років, є компетентним, доброчесним та володіє державною мовою. Аналізуючи цей закон, вимоги на призначення на посади різні залежно від суду, куди призначається претендент. Однак, на нашу думку, слід зазначити в цьому Законі випадки однаковості стажу роботи претендента за відсутності голови суду (випадки неможливості виконувати певні повноваження). Також ця норма дещо суперечить роз'ясненню Конституційного суду, де зазначається, що на посаду судді місцевого суду може бути рекомендований кваліфікаційною комісією суддів громадянин України, який зокрема має вищу юридичну освіту і стаж роботи в галузі права не менш як три роки (частина третя статті 127 Конституції України) [3]. Зазначене конституційне положення стосується тільки громадян України, які не мають статусу професійного судді, а лише претендують на зайняття цієї посади.

Обов'язково існують і певні обмеження – так, не може бути призначений суддею громадянин, який: визнаний судом обмежено дієздатним або недієздатним; має хронічні психічні чи інші захворювання, що перешкоджають виконанню функцій зі здійснення правосуддя; має незняту чи непогашену судимість. Не може претендувати на посаду судді

особа, до якої згідно із законом застосовується заборона обіймати відповідну посаду [4]. Також не може претендувати на посаду судді особа, яку було раніше звільнено з посади судді за вчинення істотного дисциплінарного проступку, грубе чи систематичне нехтування обов'язками, що є несумісним зі статусом судді або виявило його невідповідність займаній посаді, порушення вимог щодо несумісності, порушення обов'язку підтвердити законність джерела походження майна або у зв'язку із набранням законної сили обвинувальним вироком щодо такої особи, крім випадків визнання в судовому порядку протиправним рішення про звільнення з цих підстав або скасування обвинувального вироку суду. Не може претендувати на посаду судді також особа, яку було раніше звільнено з посади судді за результатами кваліфікаційного оцінювання. Тобто законодавець акцентує увагу на загальних основах, не вказуючи самого механізму призначення, а також нормативної регламентації про що, вже вказувалось у Рішенні Ради суддів. Однак спірні питання лишились і на сьогодні.

Таким чином, призначення судді на адміністративну посаду має певну не зовсім узгоджену специфіку, яку необхідно на законодавчому рівні узгодити.

Список використаних джерел:

1. Аристотель. Нікомахова етика / пер. В. Ставнюка. Київ, 2002. Кн. 5. 480 с.
2. Про судоустрій і статус суддів. Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>
3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень частини четвертої статті 26, частини третьої статті 31, частини другої статті 39 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (справа про стаж для зайняття посади судді в апеляційних, вищих спеціалізованих судах та Верховному Суді України) від 5 квітня 2011 року № 3-рп/2011. URL: <https://ccu.gov.ua/storinka-knygy/5521-kvalifikaciya>
4. Право на справедливий суд: практика європейського суду з прав людини щодо України. Міністерство юстиції України. 2019. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_7474

ДЕЯКІ ЗАСАДИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Яра Олена Сергіївна,

кандидат юридичних наук, професорка,
докторант Науково-дослідного інституту
публічного права

У принципах права виклики адміністративно-правового забезпечення вищої юридичної освіти виявляються в найбільш загальному та гуманістичному вигляді, згідно з яким центром публічно-сервісного спрямування діяльності загальної та спеціальної публічної адміністрації є студент, який отримує юридичну освіту.

У сучасній теорії адміністративного права під принципами розуміють найбільш загальні та стабільні вимоги, об'єктивно зумовлені засади, на яких базується адміністративна діяльність суб'єктів публічної адміністрації з метою забезпечення права, свобод і законних інтересів приватних осіб, нормального функціонування громадянського суспільства та держави.

На основі теорії природного права, теорії права, теорії адміністративного права, доктринальних думок на цю проблематику вчених-адміністративістів та чинного законодавства сформовано узагальнення щодо деяких засад адміністративно-правового